

Prezidents Tomass S. Monsons

Svētais templis — bāka pasaulei

*Vissvarīgākās un augstākās svētības no piederības
Baznīcai ir tās, kuras mēs saņemam Dieva tempļos.*

Mani mīlotie brāļi un māsas, es paužu savu mīlestību un sveicienus katram no jums un lūdzu, lai mūsu Debesu Tēvs vadītu manas domas un iedvesmotu manus vārdus, jūs šodien uzrunājot.

Ļaujiet man sākt ar dažiem komentāriem par jaukajiem vēstījumiem, kurus mēs šajā rītā dzirdējam no māsas Olredas, bīskapa Bērtona un citiem par Baznīcas labklājības programmu. Kā tika minēts, šajā gadā tiek atzīmēta šīs iedvesmotās programmas, kas ir svētījusi tik daudz cilvēku dzīvi, 75. gadadiena. Man bija privilēģija personīgi pazīt dažus no tiem, kuri aizsāka šo lielo darbu, — tie bija ļoti līdzjūtīgi un apdomīgi cilvēki.

Kā pieminēja gan bīskaps Bērtons, gan māsa Olreda, bīskapijas bīskapam ir dots pienākums rūpēties par tiem viņa bīskapijas robežās dzīvojošajiem, kam nepieciešama palīdzība. Man bija tāda privilēģija, kad es kā jauns bīskaps prezidēju Soltleiksītijā pār bīskapiju, kas sastāvēja no 1080 locekļiem, tajā skaitā, 84 atraitnēm. Daudziem bija nepieciešama palīdzība.

Cik pateicīgs es biju par Baznīcas labklājības programmu un par Palīdzības biedrības un priesterības kvoruma palīdzību!

Es paziņoju, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas labklājības programma ir Visuvarenā Dieva iedvesmota.

Mani brāļi un māsas, šī konference iezīmē trīs gadus, kopš es tiku atbalstīts par Baznīcas prezidentu. Protams, šie ir bijuši aizņemti gadi, pilni ar daudziem izaicinājumiem, bet arī ar neskaitāmām svētībām. Vieni no priecīgākajiem un svētākajiem notikumiem bija tie, kad man bija iespēja iesvētīt un atkārtoti iesvētīt tempļus, un šodien es jūs vēlos uzrunāt saistībā ar templi.

1902. gada oktobra Vispārējās konferences laikā Baznīcas prezidents Džozefs F. Smits savā ievadrunā puda cerību, ka kādu dienu mums būs „tempļi, kas uzcelti dažādās [pasaules] vietās, kur tie ir nepieciešami, lai cilvēki varētu tos vieglāk sasniegt.”¹

Pirmo simtu piecdesmit gadu laikā pēc Baznīcas nodibināšanas, no 1830. līdz 1980. gadam, tika uzcelts 21

templis, tajā skaitā Kērtlandē, Ohaio štatā, un Navū, Ilinoisas štatā. Salīdziniet to ar 30 gadiem kopš 1980. gada, kuru laikā tika uzcelti un iesvētīti 115 tempļi. Kopā ar vakar paziņotajiem 3 jaunajiem tempļiem, papildu 26 tempļi ir būvniecības vai pirms-būvniecības stadijā. Tempļu skaits turpinās augt.

Prezidenta Džozefa F. Smīta mērķis, uz kuru viņš cerēja 1902. gadā, kļūst par realitāti. Mūsu vēlme ir padarīt tempļi, cik vien iespējams, pieejamu mūsu Baznīcas locekļiem.

Viens no tempļiem, kas pašlaik tiek būvēts, ir Manusā, Brazīlijā. Pirms daudziem gadiem es lasīju par vairāk kā simts Baznīcas locekļu lielu grupu, kas atstāja Manusu, kas atrodas Amazones tropu mežu vidū, lai ceļotu uz tolaik tuvāko templi, kas atradās Sanpaulu, Brazīlijā — gandrīz 2500 jūdžu (4000 km) attālumā no Manusas. Šie ticīgie svētie ceļoja ar laivu pa Amazones upi un tās pietiekām četras dienas. Pēc tam, kad bija pabeigts ceļojums pa ūdeni, viņi iekāpa autobusos, lai vēl trīs dienas ceļotu pa bedrainiem ceļiem, ar ļoti maziem pārtikas krājumiem un bez iespējas ērti izgulēties. Pēc septiņām dienām un naktīm viņi ieradās Sanpaulu Templī, kur tika veikti priekšraksti ar mūžīgu nozīmi. Protams, mājupceļš bija tikpat sarežģīts. Tomēr viņi bija saņēmuši tempļa priekšrakstus un svētības, un, lai gan viņu maki bija tukši, viņi paši bija piepildīti ar tempļa garu un ar pateicību par saņemtajām svētībām.² Šodien, daudzus gadus vēlāk, mūsu Baznīcas locekļi Manusā priecājas, redzot, kā viņu pašu templis iegūst apveidu Rionegro upes krastos. Tempļi sniedz prieku mūsu ticīgajiem

Baznīcas locekļiem, lai kur arī tie tiek celti.

Pieraksti par upuriem, kas nesti, lai saņemtu svētības, kas atrodamas tikai Dieva tempļos, nekad nepārstāj aizkustināt manu sirdi un sniedz man atjaunotu pateicības sajūtu par tempļiem.

Es vēlos dalīties ar pierakstu par Tihū un Tarareinu Mou Tamus un viņu desmit bērniem. Visa ģimene pievienojās Baznīcai 1960-to gadu sākumā, kad misionāri ieradās viņu salā, kas atrodas aptuveni 100 jūdzes (160 km) uz dienvidiem no Taiti. Drīz vien viņi sāka vēlēties mūžīgas ģimenes saistīšanas svētības templī.

Tajā laikā tuvākais templis Mou Tamu ģimenei bija Hamiltonas Jaunzēlandes Templis, vairāk nekā 2500 jūdzes (4000 km) uz dienvidrietumiem, kas bija pieejams tikai izmantojot dārgu lidmašīnas ceļojumu. Lielajai Mou Tamu ģimenei, kas tikko spēja iztikt ar saviem līdzekļiem, trūcīgi dzīvojot kādā mazā plantācijā, nebija naudas lidmašīnas biļetei, nedz arī bija kādas nodarbinātības iespējas viņu Klusā okeāna salā. Tā nu brālis Mou Tams un viņa dēls Džerards pieņēma sarežģītu lēmumu pievienoties vēl vienam dēlam, kurš strādāja Jaunkaledonijas niķeļa raktuvēs 3000 jūdzes (4800 km) uz rietumiem. Darba devējs saviem darbiniekiem apmaksāja braucienu uz raktuvēm, taču nenodrošināja transportu atpakaļ uz mājām.

Trīs Mou Tamu vīrieši četrus gadus strādāja tropiskajās niķeļa raktuvēs, rokot un kraujot smago metālu. Reizi gadā brālis Mou Tams viens pats atgriezās mājās uz īsu laiku, atstājot savus dēlus Jaunkaledonijā.

Pēc četriem mokoša darba gadiem brālis Mou Tams un viņu dēli bija sakrājuši pietiekami daudz naudas, lai aizvestu ģimeni uz Jaunzēlandes Templi. Viņi visi turp devās, izņemot vienu meitu. Viņi tika saistīti uz laiku un uz mūžību, tā bija neaprstājama un priekpilna pieredze.

Brālis Mou Tams no tempļa devās tieši uz Jaunkaledoniju, kur viņš

strādāja vēl divus gadus, lai samaksātu par braucienu vienai no meitām, kura vēl nebija bijusi templī kopā ar viņiem, — laulājusies meita, viņas bērns un vīrs.

Dzīves pēdējos gados brālis un māsa Mou Tami vēlējas kalpot templī. Tajā laikā tika uzcelts un iesvētīts Papeete Taiti templis, kurā viņi nokalpoja divas misijas.³

Mani brāļi un māsa, templi ir kas vairāk kā akmens un java. Tie ir piepildīti ar ticību un gavēšanu. Tie tiek celti no pārbaudījumiem un liecībām. Tie tiek iesvētīti caur upurēšanu un kalpošanu.

Pirmais templis, kam bija jātiek uzceltam šajā atklāšanā, bija Kērtlandes Templis, Ohio. Svētie tajā laikā bija ļoti nabadzīgi, un tomēr Tas Kungs bija pavēlējis, ka templim ir jātiek uzceltam, un viņi to izdarīja. Elders Hiberns Č. Kimbals par to rakstīja: „Tikai Tas Kungs zina to nabadzību, grūtības un ciešanas, ko mēs izturējam, lai to pabeigtu.”⁴ Un tad, kad tas viss bija rūpīgi paveikts, svētie bija spiesti pamest Ohio štatu un viņu mīļoto templi. Beidzot viņi atrada patvērumu — lai gan tas bija islaicīgs — Misisipi upes krastos Ilinoisas štatā. Viņi nosauca savu apmetni par Navū un, būdami gatavi atkal pilnībā ziedot sevi un saglabājuši savu ticību, viņi uzcēla jaunu templi savam Dievam. Tomēr pret viņiem pieauga vajāšanas un, lai gan Navū Templis bija tikko pabeigts, viņi atkal tika izdzīti no savām mājām, meklējot patvērumu tuksneši.

Atkal sākās pūlēšanās un upurēšana, kad viņi strādāja 40 gadus, lai uzceltu Soltleika Templi, kas majestātiski stāv kvartāla attālumā tieši uz dienvidiem no mums, kas šodien esam šeit, Konferenču centrā.

Ar tempļa celšanu un apmeklēšanu vienmēr ir saistīts kāda veida upuris. Neskaitāmi cilvēki ir strādājuši un cīnījušies, lai sev un savām ģimenēm iegūtu svētības, kas ir atrodamas Dieva templī.

Kāpēc tik daudzi cilvēki ir gatavi atdot tik daudz, lai saņemtu tempļa svētības? Tie, kuri saprot mūžīgās

svētības, kas nāk no tempļa, zina, ka neviens upuris nav pārāk liels, neviena cena nav pārāk augsta, neviena cīņa nav pārāk sarežģīta, lai saņemtu šīs svētības. Nekad nav pārāk daudz jūdžu, kas jāveic, pārāk daudz šķēršļu, kas jāpārvar, vai arī pārāk lielas neērtības, kas jāpiecieš. Viņi saprot, ka glābšanas priekšraksti, kas tiek saņemti templī un kas kādu dienu ļaus mums atgriezties pie mūsu Debesu Tēva mūžīgās ģimenes attiecībās, un ļaus mums tikt apdāvinātiem ar svētībām un spēku no augšienes, ir katra upura un pūļu vērti.

Šodien lielākajai daļai no mums nav jācieš lielas grūtības, lai apmeklētu templi. Astoņdesmit pieci procenti no Baznīcas locekļiem tagad dzīvo 200 jūdžu (320 km) attālumā no tempļa, un lielākajai daļai no mums šis attālums ir daudz mazāks.

Ja jūs esat bijuši templī savā labā un ja jūs dzīvojat samērā tuvu templim, jūs upuris varētu būt atlicināt savas aizņemtās dzīves laiku, lai regulāri apmeklētu templi. Ir daudz darba, kas jāpaveic mūsu tempļos to labā, kas gaida aiz priekšvara. Darot darbu viņu labā, mēs zināsim, ka esam paveikuši to, ko viņi nevar izdarīt paši. Prezidents Džozefs F. Smits varenā paziņojumā teica: „Pateicoties mūsu pūlēm viņu labā, viņus sasaistošās važas kritīs un viņus ieskaujošā tumsa izklīdīs, un gaisma varēs viņus apspīdēt, un viņi dzirdēs Garu pasaulē par to darbu, ko viņu bērni ir paveikuši šeit, un liksmos kopā ar jums, kad jūs izpildīsiet šos pienākumus.”⁵ Mani brāļi un māsa, šis darbs ir jādara mums.

Manā ģimenē starp vissvētākajām un visaugstāk vērtētajām pieredzēm ir tās reizes, kad mēs kopā esam pulcējušies templī, lai veiktu saistīšanas priekšrakstus mūsu mirušo priekšteču labā.

Ja jūs vēl neesat bijuši templī vai ja jūs *esat* bijuši, bet pašlaik neatbilstat rekomendācijas prasībām, nav svarīgāka mērķa, kā strādāt, lai jūs būtu cienīgi apmeklēt templi. Jūsu upuris varētu būt savas dzīves sakārtošana

saskaņā ar to, kas ir nepieciešams, lai saņemtu rekomendāciju, iespējams, atsakoties no kaitīgiem ieradumiem, kas jau ilgu laiku neļauj jums saņemt rekomendāciju. Tas varētu būt — iegūt ticību un disciplīnu, lai maksātu desmito tiesu. Lai kas tas būtu, sagatavojieties, lai ieietu Dieva templī. Sargājiet tempļa rekomendāciju un izturieties pret to kā pret vērtīgu īpašumu, jo tāda tā ir.

Līdz brīdim, kamēr jūs neesat iegājuši Tā Kunga namā un neesat saņēmuši visas svētības, kas jūs tur gaida, jūs neesat ieguvuši visu, ko Baznīca piedāvā. Vissvarīgākās un augstākās svētības no piederības Baznīcai ir tās, kuras mēs saņemam Dieva tempļos.

Tagad, mani jaunie draugi, kuri esat pusaudžu gados, vienmēr paturiet templi savā redzeslokā. Nedariet neko tādu, kas jūs atturēs no ieiešanas pa tā durvīm un no svēto un mūžīgo svētību baudīšanas. Tiem, kas jau regulāri apmeklē templi, lai veiktu kristīšanos par mirušajiem, es iesaku celties agrās rīta stundās, lai jūs varētu piedalīties šādās kristībās pirms skolas sākuma. Es nevaru iedomāties labāku veidu, kā sākt dienu.

Jūs, mazu bērnu vecāki, ļaujiet man dalīties ar jums kādā gudrā prezidenta Spensera V. Kimbala padomā. Viņš sacīja: „Būtu jauki, ja ... vecāki katrā savas mājas istabā novietotu tempļa attēlu, lai [viņu bērni] kopš zīdaiņa vecuma varētu katru dienu skatīties uz šo attēlu, [līdz] tā kļūs par daļu no [viņu] dzīves. Kad [viņi] sasniegs vecumu, kad [viņiem] būs jāpieņem ļoti svarīgais lēmums [par došanos uz templi], šis lēmums jau būs pieņemts.”⁶

Mūsu bērni Sākumskolā dzied:

*Es mīlu skatīt templi,
Tur došos kādu dien'.
Es derību ar Tēvu slēgšu
Un klausīt soliņu.⁷*

Es jūs lūdzu mācīt saviem bērniem par tempļu nozīmīgumu.

Pasaule var būt izaicinoša un sarežģīta vieta, kurā dzīvot. Mūs bieži ieskauj tas, kas var mūs nomākt. Ja mēs dodamies uz Dieva svētajiem namiem un atceramies tur noslēgtās derības, mēs spēsim labāk izturēt ikvienu pārbaudījumu un pārvarēt jebkuru kārdinājumu. Šajā īpašajā svētnīcā mēs atradīsim mieru; mēs tiksim atjaunoti un spēcīnāti.

Tagad, mani brāļi un māsas, ļaujiet man pieminēt vēl vienu templi savas runas nobeigumā. Ne pārāk tālā nākotnē, jauniem tempļiem iegūstot apveidus visā pasaulē, viens pacelsies pilsētā, kura radās vairāk nekā pirms 2500 gadiem. Es runāju par templi, kas tagad tiek celts Romā, Itālijā.

Katrs templis ir Dieva nams un pilda tās pašas funkcijas ar identiskām svētībām un priekšrakstiem. Romas Templis unikālā veidā tiek celts vienā no visvēsturiskākajām pasaules vietām, pilsētā, kur senie apustuļi Pēteris un Pāvils sludināja Kristus evaņģēliju un kur viņi mira mocekļu nāvē.

Pagājušā gada oktobrī, kad mēs pulcējāmies jaukā lauku apvidū Romas ziemeļaustrumos, man bija iespēja noskaidrot iesvētīšanas lūgšanu, kad mēs gatavojāmies rakt zemi. Es sajutu iedvesmu aicināt Itālijas senatoru Lučio Malanu un Romas vicemēru Džuzepi Ciardi būt starp pirmajiem, kas apveļ zemes kārtu. Viņi abi piedalījās lēmuma pieņemšanā atļaut celt templi savā pilsētā.

Diena bija apmākusies, bet silta, un, lai gan draudēja sākt līt lietus, nolija ne vairāk kā viena vai divas lāses. Kad

lieliskais koris itāļu valodā dziedāja skaistos vārdus no „Šis Dievišķais Gars”, varēja justies tā, it kā debesis un zeme tiktu savienota brīnišķīgā slavas un pateicības dziesmā Visuvarenajam Dievam. Nebija iespējams aizmurtēt asaras.

Priekšdienās ticīgie šajā „Mūžīgajā pilsētā” saņems mūžīgus priekšrakstus Dieva svētajā namā.

Es paužu savu mūžīgo pateicību savam Debesu Tēvam par templi, kas tagad tiek celts Romā, un par visiem mūsu tempļiem, lai kur arī tie atrastos. Katrs no tiem stāv kā bāka pasaulei, kā mūsu liecības izpausme par to, ka Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs, dzīvo, ka Viņš vēlas mūs svētīt, patiesi, svētīt Viņa dēlus un meitas visās paaudzēs. Katrs no mūsu tempļiem ir mūsu liecības izpausme, ka dzīve aiz kapa ir patiesa un tikpat nešaubīga kā mūsu dzīve uz Zemes. Par to es liecinu.

Mani dārgie brāļi un māsas, kaut mēs nestu visus nepieciešamos upurus, lai apmeklētu templi un lai mūsu sirdis un mājās būtu tempļa gars. Kaut mēs sekotu mūsu Kungam un Glābējam, Jēzum Kristum, kurš veica beidzamo upuri par mums, lai mums varētu būt mūžīgā dzīve un paaugstināšana mūsu Debesu Tēva valstībā. To es sirsnīgi lūdzu mūsu Glābēja, Kunga Jēzus Kristus, Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Džozefs F. Smits, Conference Report, 1902. g. okt, 3. lpp.
2. Skat. Vilsons Felipe Santjago un Linda Ričija Arčibalda, „From Amazon Basin to Temple,” *Church News*, 1993. g. 13. marts, 6. lpp.
3. Skat. C. Džejs Larsons, „Temple Moments: Impossible Desire,” *Church News*, 1996. g. 16. marts, 16. lpp.
4. Skat. Hiberns C. Kimbals, Orsons F. Vitnejs, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67. lpp.
5. Skat. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 247. lpp.
6. Skat. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edwards L. Kimbals (1982), 301. lpp.
7. Skat. Dženisa Kepa Perija, „I Love to See the Temple,” *Children's Songbook*, 95. lpp.

Mācības mūsdienām

Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības sanāksmes katra mēneša ceturtajā svētdienā tiks veltītas tēmai „Mācības mūsdienām”. Katru stundu var sagatavot pēc vienas vai vairākām runām no iepriekšējās Vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot, vai arī viņi var šo atbildību piešķirt bīskapiem un draudžu prezidentiem. Vadītājiem ir jāuzsver, ka ir svarīgi, lai Melhisedeka priesterības brāļi un Palīdzības biedrības māsas attiecīgajā svētdienā studētu tās pašas runas.

Tie, kas apmeklē ceturtais svētdienas stundas, tiek mudināti studēt un ņemt līdzi uz nodarbību jaunāko Vispārējās konferences žurnāla izdevumu.

Ieteikumi, kā no runām sagatavot nodarbību

Lūdziet, lai ar jums būtu Svētais Gars, kad jūs studējat un mācāt

runu/runas. Jūs varat sajukt vilinājumu sagatavot stundu, izmantojot citus materiālus, taču apstiprinātā mācību programmā ir ietvertas konferences runas. Jūsu uzdevums ir palīdzēt citiem mācīt un dzīvot pēc evaņģēlija, kā tas ir mācīts iepriekšējā Baznīcas Vispārējā konferencē.

Pārskatiet runu/runas, meklējot principus un mācības, kas atbilstu nodarbības dalībnieku vajadzībām. Meklējiet arī stāstus, Rakstu pantus un izteikumus no runas/runām, kas palīdzēs jums mācīt šīs patiesības.

Sagatavojiet plānu, kā mācīt principus un mācības. Jūsu plānam vajadzētu ietvert jautājumus, kas palīdzētu nodarbības dalībniekiem:

- atrast runā/runās principus un mācības;
- domāt par to nozīmi;
- dalīties izpratnē, domās, pieredzē un liecībās;
- pielietot šos principus un mācības savā dzīvē.

MĒNEŠI	CETURTĀS SVĒTDIENAS STUNDAS MATERIĀLI
2011. g. maijs– 2011. g. oktobris	Runas, kas publicētas 2011. gada maija <i>Liahonā</i> *
2011. g. novembris– 2012. g. aprīlis	Runas, kas publicētas 2011. gada novembra <i>Liahonā</i> *

*Šīs runas (daudzās valodās) ir pieejamas conference.lds.org.

Prezidents Henrijs B. Airings
Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Iespējas darīt labu

Tas Kungs, lai palīdzētu laicīgās grūtībās nonākušajiem, mudina cilvēkus, kuri mīlestībā velta sevi un to, kas tiem pieder, Dievam un Viņa darbam.

Mani dārgie brāļi un māsas, mana vēstījuma mērķis ir godināt un cildināt to, ko Tas Kungs ir darijis un dara, kalpojot Saviem nabadzīgajiem un trūcīgajiem bērniem uz Zemes. Viņš mīl Savus grūtībās nonākušos bērnus, kā arī tos, kas vēlas palīdzēt. Un Viņš ir nodrošinājis, lai svētītu gan tos, kuriem nepieciešama palīdzība, gan tos, kuri to sniedz.

Mūsu Debesu Tēvs dzird Savu bērnu lūgšanas visā pasaulē, kuri lūdz pārtiku, ko ēst, apģērbu, ar ko apsegt savus ķermeņus, un cieņu, ko sniegtu iespēja pašiem sevi apgādāt. Viņš ir dzirdējis šos lūgumus, kopš Viņš radīja vīriešus un sievietes uz Zemes.

Jūs uzzināt par šīm vajadzībām gan tur, kur jūs dzīvojat, gan no visas pasaules. Jūsu sirds bieži vien ir pilna līdzjūtības. Kad jūs satiekat kādu, kuram ir grūtības atrast darbu, jūs izjūtat vēlmi palīdzēt. Jūs to izjūtat, kad ieejat kādas atraitnes mājās un redzat, ka viņai nav pārtikas. Jūs to izjūtat, kad redzat raudošu bērnu fotogrāfijas, kuri sēž savas mājas gruvešos, ko iznīcinājusi zemestrīce vai ugunsgrēks.

Tā kā Tas Kungs dzird viņu raudas

un sajūt jūsu dziļo līdzjūtību pret viņiem, Viņš jau no laika sākuma ir nodrošinājis Saviem mācekļiem iespējas, kā palīdzēt. Viņš ir aicinājis Savus bērnus ziedot savu laiku, savus līdzekļus un pašus sevi pievienoties Viņam, kalpojot citiem.

Viņa palīdzības veids reizēm tiek saukts par dzīvošanu pēc ziedošanās likuma. Citā laika periodā Viņa veids tika saukts par Apvienoto ordeni. Mūsdienās tas tiek saukts par Baznīcas labklājības programmu.

Nosaukumi un darbību elementi ir mainīgi, pielāgojoties cilvēku vajadzībām un apstākļiem. Taču vienmēr Tas Kungs, lai palīdzētu laicīgās grūtībās nonākušajiem, mudina cilvēkus, kuri mīlestībā velta sevi un to, kas tiem pieder, Dievam un Viņa darbam.

Viņš mūs ir aicinājis un pavēlējis piedalīties Viņa darbā, lai atbalstītu grūtībās nonākušos. Mēs noslēdzam derību to darīt kristīšanas ūdeņos un Dieva svētajos tempļos. Mēs atjaunojam derību svētdienās, kad pieņemam Svēto Vakarēdienu.

Šodien mans mērķis ir aprakstīt dažas no iespējām, ko Viņš mums ir sagādājis, lai palīdzētu grūtībās

nonākušajiem. Es nevaru pārrunāt visu šajā isajā, mums kopā atvēlētajā laikā. Es ceru atjaunot un stiprināt jūsu apņemšanos rīkoties.

Ir garīgā dziesma par Tā Kunga aicinājumu veikt šo darbu, ko es esmu dziedājis, kopš biju mazs zēns. Bērnībā es vairāk uzmanības pievērsu priecīgajai melodijai, nevis vārdu spēkam. Es lūdzu, lai jūs šodien savās sirdīs sajustu dziesmas vārdus. Ieklausīsimies atkal tās vārdos:

Vai esmu šodien izdarījis pasaulē ko labu?

Vai esmu palīdzējis kādam, kam ir vajadzība?

Vai esmu uzmundrinājis nomākto un iepriecinājis kādu?

Ja nē, tad tiešām esmu cietis neveiksmi.

Vai kāda cilvēka nasta ir kļuvusi vieglāka šodien,

Jo es vēlējos tajā dalīties?

Vai slimajiem un nogurušajiem tika palīdzēts?

Kad viņiem vajadzēja manu palīdzību, vai es palīdzēju?

Tad mosties un dari ko labu, Nevis tikai sapņo par mājvietu debesīs.

Laba darišana ir bauda, neizmērojams prieks,

Pienākuma un mīlestības svētība.¹

Tas Kungs regulāri sūta modinātājsignālus mums visiem. Reizēm tā var būt pēkšņa līdzjūtības sajūta pret kādu grūtībās nonākušo. Tēvs to varētu būt sajūts, redzot savu bērnu nokrītam un nobrāžam celi. Māte to varētu būt sajūts, dzirdot naktī sava bērna izmisīgu raudāšanu. Dēls vai meita varētu būt izjūts līdzjūtību pret

kādu, kurš skolā izskatījās bēdīgs vai nobijies.

Visus no mums ir pārņēmušas līdzjūtības sajūtas pret citiem, kurus mēs pat nepazīstam. Piemēram, kad jūs dzirdējāt ziņojumus par cunami Klusajā okeānā pēc zemestrīces Japānā, jūs sajūtāt raizes par tiem, kuri varētu būt ievainoti.

Līdzjūtību izjuta tūkstošiem no jums, kuri uzzināja par plūdiem Kvīnslendā, Austrālijā. Ziņās lielākoties tika minēts aptuvenais grūtībās nonākušo skaits. Taču daudzi no jums izjuta cilvēku sāpes. Uz šo modinātājsignālu atsaucās vairāk nekā 1500 Baznīcas locekļi Austrālijā, kuri brīvprātīgi devās palīdzēt un sniegt atbalstu.

Savas līdzjūtības sajūtas viņi vērsa lēmumā rīkoties atbilstoši savām darbībām. Es esmu redzējis svētības, ko saņem grūtībās nonācis cilvēks, kurš saņem palīdzību, un cilvēks, kurš izmanto iespēju to sniegt.

Gudri vecāki katrā cita cilvēka vajadzībā saskata iespēju svētībām savu dēlu un meitu dzīvē. Nesen kādi trīs bērni atnesa traukus ar garšīgām vakariņām pie mūsu mājas durvīm. Viņu vecāki zināja, ka mums nepieciešama palīdzība, un iesaistīja savus bērnus iespējā mums kalpot.

Šie vecāki svētīja mūsu ģimeni ar savu dāsno kalpošanu. Izvēloties došanā iesaistīt savus bērnus, viņi nodrošināja svētības saviem nākamajiem mazbērniem. Bērnu smaidi, kad viņi devās prom no mūsu mājas, sniedza man šo pārlicību, ka tas tā notiks. Viņi stāstīs saviem bērniem par prieku, ko viņi izjuta, laipni kalpojot Tam Kungam. Es atminos šo kluso gandarijuma izjūtu, kad es bērībā kādam kaimiņam ravēju nezāles, ko man bija palūdzis izdarīt mans tēvs. Kad vien es tieku aicināts būt par devēju, es atceros un ticu garīgās dziesmas vārdiem: „Salds ir tas darbs, mans ķēniņš, Dievs.”²

Es zinu, ka šie dziesmas vārdi tika sarakstīti, lai atklātu prieku par Tā Kunga pielūgšanu Sabatā. Taču šie bērni pie mūsu durvīm tajā darbības vakarā sajuta prieku par Tā Kunga darba veikšanu. Un viņu

vecāki saskatīja iespēju darīt labu un viest šo prieku daudzās paaudzēs.

Tas Kungs, lai rūpētos par grūtībās nonākušajiem, vecākiem sniedz vēl vienu iespēju, lai svētītu savus bērnus. To es kādu svētdienu redzēju sanāksmju namā. Kāds mazs bērns bīskapam pasniedza aploksni, kad viņš pirms dievkalpojuma ienāca sanāksmju telpā.

Es pazinu šo ģimeni un bērnu. Ģimene bija nesen kā uzzinājusi par kādu grūtībās nonākušu bīskapijas locekli. Bērna tēvs, ieliekot aploksnē dāsnāku gavēņa ziedojumu kā parasti, bērnam teica kaut ko tamlīdzīgu: „Mēs šodien gavējam un lūdzām par grūtībās nonākušajiem. Lūdzu, iedod šo aploksni bīskapam no mums. Es zinu, ka viņš to iedos kādam, kam ir lielākas vajadzības nekā mums.”

Izsalkuma vietā, kas bija tajā svētdienā, zēns šo dienu atcerēsies ar patīkamu sajūtu. Es varēju noprast no viņa smaida un tā, cik cieši viņš turēja aploksni, ka viņš izjuta sava tēva izrādīto, lielo uzticību nodot ģimenes ziedojumu trūcīgajiem. Viņš atcerēsies šo dienu, kad viņš būs diakons un, iespējams, mūži.

Tādu pat laimi es redzēju cilvēku sejās, kuri Tā Kunga labā pirms daudziem gadiem palīdzēja ļaudīm Idaho. 1976. gada 5. jūnijā sagruva Teton kalnu aizsprosts. Tika nogalināti vienpadsmit cilvēki. Tūkstošiem cilvēku bija jāpamet savas mājas dažu stundu laikā. Dažas mājas tika aizskalotas. Un simtiem māju varēja atjaunot tikai ar pūlēm un līdzekļiem, kuru to īpašniekiem nebija.

Tie, kuri dzirdēja par šo traģēdiju, izjuta līdzjūtību un sajuta aicinājumu darīt labu. Kaimiņi, bīskapi, Palīdzības biedrības prezidentes, kvorumu vadītāji, mājskolotāji un apmeklējošās māsas atstāja mājas un darbus, lai dotos tīrīt citu cilvēku applūdušās mājas.

Kāds pāris pēc atvaļinājuma tieši pēc plūdiem atgriezās Reksburgā. Viņi nedevas apskatīt savu māju. Tā vietā viņi devās pie sava bīskapa, lai prasītu, kā viņi varētu palīdzēt. Viņš aizsūtīja viņus pie kādas grūtībās nonākušas ģimenes.

Pēc dažām dienām viņi devās

apskatīt vietu, kur bija viņu māja. Tās vairs nebija, jo bija aizskalota plūdos. Viņi devās atpakaļ pie bīskapa un vaicāja: „Ko jūs tagad vēlētos, lai mēs darām?”

Lai kur jūs dzīvotu, jūs esat pieredzējuši šo līdzjūtības brīnumu pārvērtēšamies nesavtīgā rīcībā. Tā var nebūt tikai atsaukšanās uz lielu dabas katastrofu. Es esmu to redzējis priesterības kvorumā, kur kāds brālis pieceļas, lai raksturotu kāda virieša vai sievietes vajadzības, kurš vai kura meklē darba iespējas, lai nodrošinātu sevi un savu ģimeni. Es telpā varēju sajūst līdzjūtību, un daži nosauca cilvēku vārdus, kuri varētu nodarbināt šo cilvēku, kuram bija nepieciešams darbs.

Tas, kas notika tajā priesterības kvorumā un kas notika applūdušajās mājās Idaho, ir Tā Kunga izpausme, kā palīdzēt tiem, kuri nonākuši lielās grūtībās, kļūt pašpalāvīgiem. Mēs izjūtam līdzjūtību, un mēs zinām, kā rīkoties Tā Kunga vadībā, lai palīdzētu.

Šogad mēs svinam Baznīcas labklājības programmas 75. gadadienu. Tā tika uzsākta, lai apmierinātu to cilvēku vajadzības, kuri bija zaudējuši darbu, saimniecības un pat mājas, laikā, kas pazīstams kā „Lielā depresija.”

Debesu Tēva bērniem ir atkal lielas laicīgās vajadzības mūsdienās, tāpat kā tās bijušas un būs visos laikos. Baznīcas labklājības programmas pamatprincipi nav tikai vienam laikmetam vai vienai vietai. Tie ir domāti visiem laikmetiem un visām vietām.

Šie principi ir garīgi un mūži. Tādēļ to izpratne un nostiprināšana mūsu sirdīs padarīs iespējamu mums saskatīt un izmantot iespējas palīdzēt, kad vien un kur vien Tas Kungs mūs aicinās.

Lūk, daži principi, kas ir vadījuši mani, kad es vēlējos palīdzēt Tā Kunga vadībā un kad man palīdzēja citi cilvēki.

Pirmais — ikviens ir laimīgāks un izjūt lielāku pašcieņu, kad spēj parūpēties par sevi un savu ģimeni un tad sniedzas, lai parūpētos par citiem. Es esmu pateicīgs cilvēkiem, kuri ir palīdzējuši manās vajadzībās. Un es esmu vēl pateicīgāks tiem cilvēkiem,

kuri gadu gaitā man ir palīdzējuši kļūt pašpalāvīgam. Un vispateicīgākais es esmu tiem cilvēkiem, kuri man ir parādījuši, kā lietot daļu atlikuma, lai palīdzētu citiem.

Es esmu iemācījies, ka veids, kā iegūt atlikumu, ir tērēt mazāk, nekā es nopelnu. Izmantojot šo atlikumu, es esmu spējis mācīties, ka dot patiešām ir labāk nekā saņemt. Tas daļēji ir tāpēc, ka tad, kad mēs sniedzam palīdzību Tā Kunga vadībā, Viņš mūs svētī.

Prezidents Marions G. Romnijs par labklājības darbu teica: „Jūs nevarat kļūt nabagi šajā darbā.” Un tad viņš citēja savu misijas prezidentu, Melvinu Dž. Balardu: „Ja cilvēks Tam Kungam dod maizes garoziņu, viņš atpakaļ saņems maizes kukuli.”³

Es esmu atklājis, ka tas ir piepildījies manā dzīvē. Kad es esmu dāsns pret grūtībās nonākušiem Debesu Tēva bērniem, Viņš ir dāsns pret mani.

Otrs evaņģēlija princips, kas man ir bijis ceļvedis labklājības darbā, ir vienotības spēks un svētība. Kad mēs savienojam savas rokas, lai kalpotu grūtībās nonākušiem cilvēkiem, Tas Kungs savieno mūsu sirdis. Prezidents Dž. Rūbens Klārks, jaunākais, to izteica šādi: „Šī došana ... iespējams, ir sniegusi vislielāko brālības sajūtu, kad vīri ar dažādu izglītību un nodarbošanos strādāja līdzās Labklājības dārzā vai pie cita projekta.”⁴

Šo pieaugošo brālības izjūtu sajūt gan saņēmējs, gan devējs. Līdz pat šai dienai tas vīrs, ar kuru kopā es tīrīju dubļus no viņa applūdušās mājas Reksburgā, izjūt ar mani ciešu saikni. Un viņš sajūt lielāku pašcieņu, ka darīja visu iespējamo savā un savas ģimenes labā. Ja mēs strādātu katrs atsevišķi, mēs abi būtu zaudējuši šo garīgo svētību.

Tas vada uz trešo rīcības principu labklājības darbā — iesaistiet šajā darbā savu ģimeni, lai viņi varētu mācīties rūpēties cits par citu, kā viņi rūpējas par citiem. Jūsu dēli un meitas, kuri strādā kopā ar jums, lai kalpotu citiem grūtībās nonākušajiem, visdrīzāk palīdzēs viens otram, kad paši nonāks grūtībās.

Ceturto vērtīgo Baznīcas labklājības

principu es apguvu, kad biju bīskaps. To apguvu, rīkojoties atbilstoši Rakstu pavēlei uzmeklēt trūcīgos. Bīskapa pienākums ir atrast un sniegt palīdzību tiem, kuriem pēc visa, ko viņi un viņu ģimenes var darīt, aizvien ir vajadzīga palīdzība. Es atklāju, ka Tas Kungs sūta Svēto Garu, lai padarītu iespējamus vārdus — „meklējiet, tad jūs atradīsiet”⁵ attiecībā uz rūpēm par trūcīgajiem, tāpat kā tas ir attiecībā uz patiesības atrašanu. Taču vēl es iemācījos šajos meklējumos iesaistīt Palīdzības biedrības prezidentu. Viņa var saņemt atklāsmi pirms jums.

Dažiem no jums būs nepieciešama šī iedvesma turpmākajos mēnešos. Lai pieminētu Baznīcas labklājības programmas 75. gadadienu, Baznīcas locekļi visā pasaulē tiks aicināti piedalīties „Kalpošanas dienā”. Vadītāji un Baznīcas locekļi, plānojot projektus, tieksies pēc atklāsmes.

Es piedāvāju trīs ieteikumus jūsu kalpošanas projekta plānošanai.

Pirmais — garīgi sagatavojiet sevi un tos, kurus jūs vadāt. Vienīgi tad, ja Glābēja Izpirkšana ir mikstinājusi sirdis, jūs spēsit skaidri saskatīt projekta mērķi — svētīt Debesu Tēva bērnu dzīvi gan garīgi, gan laicīgi.

Mans otrais ieteikums ir izvēlēties cilvēkus, savas kalpošanas saņēmējus, Baznīcā vai sabiedrībā, kuru vajadzības aizkustinās to cilvēku sirdis, kuri sniegs šo kalpošanu. Cilvēki, kuriem jūs kalposit, sajūtīs jūsu mīlestību. Tā, kā apsoliets dziesmā, viņus iepriecinās vairāk nekā tikai viņu laicīgo vajadzību apmierināšana.

Mans pēdējais ieteikums ir plānojot izmantot ģimeņu, kvorumu, palīģorganizāciju un cilvēku spēku, kurus jūs pazīstat savā apkārtnē. Vienotības sajūta vairo kalpošanas vērtību, ko jūs sniegsit. Un šī vienotības sajūta ģimenēs, Baznīcā un sabiedrībā pieaugs un kļūs par paliekošu mantojumu vēl ilgi pēc tam, kad projekts būs beidzies.

Šī man ir iespēja pateikt jums, cik augsti es jūs vērtēju. Tiekoties ar cilvēkiem visā pasaulē, es esmu saņēmis pateicību no tiem, kuriem jūs esat palīdzējuši ar savu mīlestības pilno kalpošanu Tam Kungam.

Jūs sajūtāt, kā viņus uzmundrināt, kad palīdzējat Tā Kunga vadībā. Jūs un jums līdzīgie, pazemīgie Glābēja mācekļi, esat ļāvuši savai „maizei” iet pār plašo jūru, un cilvēki, kuriem jūs esat palīdzējuši, ir centušies dot man pretī pateicības klaipu.

To pašu pateicības izpausmi es saņemu no cilvēkiem, kuri ir strādājuši kopā ar jums. Es atceros kādu reizi, kad stāvēju blakus prezidentam Ezram Taftam Bensonam. Mēs runājām par labklājības kalpošanu Tā Kunga Baznīcā. Viņš mani pārsteidza ar savu jauneklīgo enerģiju, kad viņš, pavicinot savu roku, teica: „Es mīlu šo darbu, un tas ir darbs!”

Mācītāja vārdā es paužu pateicību par jūsu darbu, kalpojot mūsu Debesu Tēva bērniem. Viņš jūs pazīst, un Viņš redz jūsu pūliņus, uzcītību un upurus. Es lūdzu, lai Viņš jums dāvātu svētību — redzēt sava darba augļus to cilvēku laimē, kuriem jūs esat palīdzējuši Tā Kunga uzdevumā.

Es zinu, ka Dievs Tēvs dzīvo un dzird mūsu lūgšanas. Es zinu, ka Jēzus ir Kristus. Jūs un tie, kuriem jūs kalpojat, varat tikt attīrīti un stiprināti, kalpojot Viņam un turot Viņa baušļus. Mēs ar Svētā Gara spēku varam zināt, ka Džozefs Smits bija Dieva pravietis, kurš atjaunoja šo patieso un dzīvo Baznīcu. Es liecinu, ka prezidents Tomass S. Monsons ir Dieva dzīvais pravietis. Viņš ir izcils paraugs tam, ko darīja Tas Kungs, kurš gāja apkārt, labu darīdams. Es lūdzu, lai mēs izmantotu savas iespējas pacelt gurdienās rokas un stiprināt nespēcīgos ceļus.⁶ Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. „Have I Done Any Good?” *Hymns*, Nr. 223.
2. „Salds ir tas darbs,” *Baznīcas dziesmas*, 13. lpp.
3. Marions G. Romnijs, „Welfare Services: The Savior's Program,” *Ensign*, 1980. g. nov., 93. lpp.
4. Dž. Rūbens Klārks, jaunākais, Conference Report, 1943. g. apr., 13. lpp.
5. Skat. Mateja 7:7–8; Lūkas 11:9–10; 3. Nefijs 14:7–8.
6. Skat. Mācība un Derības 81:5.

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības saglabātas. Iespiests Vācijā. Angļu val. teksta apstiprinājums: 6/10. Tulkojuma apstiprinājums: 6/10. *Visiting Teaching Message, May 2011* tulkojums. Latvian. 09765 153